

Падуть дощі, і позіхає ліс
Синявою імлюю.
Нараз «та-рах!» гукнув десь кріс,
І вітер вість грізну поніс
Далекою луною.

Здригнувся дуб, збудилася зі сна
Осика трепетлива.
«Що сталось?» — «Труп...» — «Хто? Де?» —
«Сарна,
Вбила ї куля навісна,
Сарня осиротила».

І піднялися на лапки зайці
І зиркають тривожно:
На раменах, на патиці
Сарну криваву два стрільці
Несуть в село... «Як можна!»

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Сльота»](#);